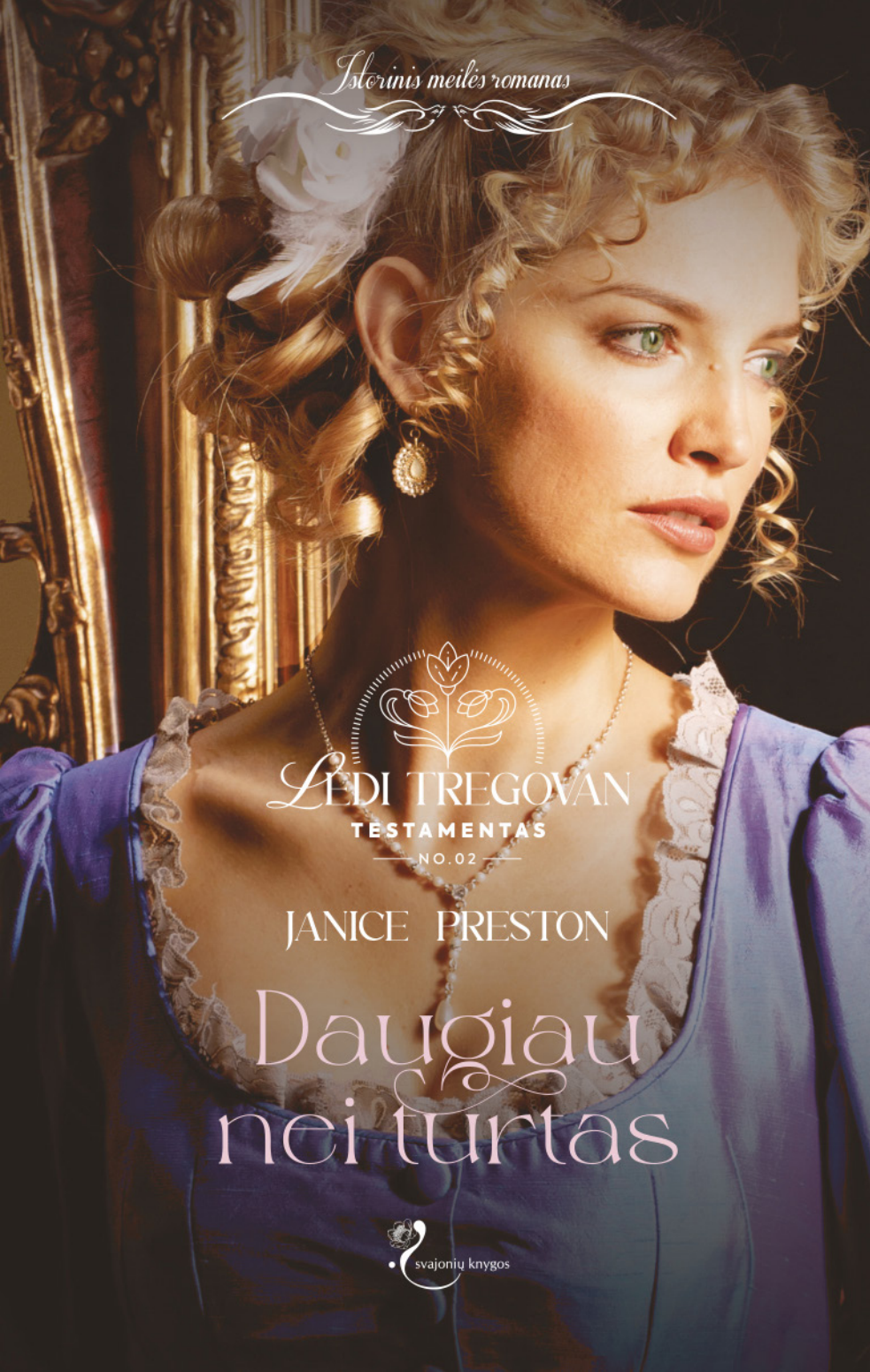

Istorinis meilės romanas

LEDI TREGOVAN

TESTAMENTAS

NO. 02

JANICE PRESTON

Daugiau nei turtas

svajonių knygos

LEDI TREGOVAN

TESTAMENTAS

JANICE PRESTON

Daugiau nei turtas

svajonių knygos

Vilnius
2023

1

1816-ųjų sausis

Panelė Beatričė Fotergil tyliai, bet giliai įkvėpė, tada pravėrė pagrindines duris ir nepastebimai išlindo laukan. Uždarydama duris nė nekvėpavo. Tik pasileidusi keliu tolyn nuo Pilkombo ūkio pagaliau ryžtingai atsikvėpė, nors vis bijojo, kad kas nors pašauks ją atgal. Beatričė suvokė, jog iškart paklustų tokiam paliepimui, ir visai nesvarbu, kad žūtbūt norėjo išsiaiškinti, apie ką iš tiesų buvo rašoma ponų patikėtinių Henšou ir Dento laiške, kurį prieš porą dienų gavo iš Bristolio. Neliktų kitos išeities, tik sugrįžti, nes užuominos, kad laiško turinys pakeis Beatričės gyvenimą, turbūt yra tik piktas pokštas. Jei nutrauktų santykius su įbroliu Persiu ir jo žmona Fenele, kuri dažnai grasindavo ją išvaryti, ką *darytų?* Kur eitų? Kaip Persis su Fenele kasdien nesigėdydavo priminti, Beatričė visiškai nuo jų priklausoma, nes gyvena jų namuose ir valgo jų maistą.

O tas laiškas... Žingsniuodama Beatričė puoselėjo tam tikras viltis. Laimei, įvažiuojamasis kelias buvo apstatytas akmeniniais stulpeliais ir iš tolo niekas jos nepamatys. Beatričė vylėsi stebuklo. Bet ko... *ko nors...* kas pakeistų jos gyvenimą.

Beatričei pasisekė, kad paštininką sutiko pirmadienį per lietų sode vedžiodama nutukusią bjauraus būdo Fenelės kalytę Gertrūdą. Tarp visų laiškų, adresuotų Persiui, ji aptiko skirtą panelei Beatričei Fotergil. Negirdėtas dalykas, kad jai kas nors siųstų laišką, juk ji nepažinojo nieko, kas galėtų tai padaryti. Nė vieno žmogaus visame pasaulyje. Beatričė įsikišo laišką po apsiaustu ir tik vėliau, drebėdama iš susijaudinimo, savo kambaryje jį praplėšė – bijojo, kad kas nors gali ją užtikti.

Laišką atsiuntė ponas Arturas Henšou, žemesniojo rango advokatas. Jis prisakė Beatričei 1816-ųjų sausio trisdešimt pirmosios popietę atvykti į jo kontorą Bristolyje, kur ji sužinosianti naudingos informacijos. Tai buvo greičiau paliepimas, o ne kvietimas. Nurodyta, kad dešimtą valandą ryto prie Pilkombo ūkio atidardės pašto karieta, o kelionė nieko nekainuos. Karieta ne tik nuveš ją į susitikimą, bet ir pargabens atgal. Ponas Henšou pridūrė: jei Beatričė nuspręstų *neatvykti,* pražiopsotų gyvenimo šansą.

Beatričė manė, kad nei Persiui, nei Fenelei negalima žinoti apie šį susitikimą, nes brolis primygtinai siūlytųsi ją lydėti. Nuojauta kuždėjo, kad verčiau viską laikyti paslaptyje, nes Persis tikrai sugalvotų, kaip sumaišyti kortas.

Beatričė neramiai pažvelgė į kelią vildamasi, kad karieta atkaks laiku ir kad Fenelė viską supras tik tada, kai diližanas jau saugiai riedės į tikslą. Be jokios abejonės, vėliau Beatričei teks atsiimti už tai, kad išvyko nieko nepranešusi. Ant lovos ji paliko raštelį, jog grįš iki nusileidžiant sutemoms, tačiau dėl tokio nuotykio buvo verta rizikuoti. Pagalvojus apie nuotykius, Beatričę suėmė juokas. Ji! Beatričė Fotergil – ramiausias žmogus pasaulyje – pasiruošusi netikėtumams. Prieš penkerius metus mirus jos tėvui ir Persiui paveldėjus baroneto titulą bei ūkį, Beatričė liko be nieko ir dabar galėjo kliautis tik brolio gera valia. Ji vis dažniau pagalvodavo apie gyvenimą, kuris jos laukia. Ko gero, tai tebus vien sunkus darbas ir nuolatinė vienatvė.

Beatričė pažvelgė į kelią. Ūmai jos mintis nutraukė kanopų dunksėjimas ir ratų dardėjimas. Link jos sparčiai judėjo ryškiai geltona karieta, ją tempė keturi arkliai ir vadeliojo du pašto pasiuntiniai. Beatričė išlindo iš akmeninės kolonos mesto šešėlio. Prieš sustabdydami karietą vežikai sulėtino tempą.

– Panelė Fotergil? – pagrindinis vežikas palietė aukštą skrybėlę.

– Taip, aš esu panelė Fotergil.

Paštininkas tuojau nušoko ant žemės. Pravėrė karietos dureles ir Beatričė, girdėdama savo širdies dūžius, įlipo vidun.

– Panele, užteks dviejų valandų nuvežti jus į susitikimą Bristolyje.

– Dėkoju.

Pašto karietai pajudėjus Beatričė susmuko ant minkštų pagalvėlių. Tada atidariusi rankinę išsitraukė laišką, ketindama jį perskaityti jau kokį šimtąjį kartą.

Kelionė užtruko ilgiau, nei Beatričė tikėjosi, nes pašto karieta buvo priversta vilktis paskui sunkiai pakrautą ūkininko vežimą. Jo vadeliotojas buvo kurčias paštininkų riksmams ir įžeidinėjimams. Iš pradžių kelias buvo per siauras lenkti, bet galiausiai pašto karieta įstengė pravažiuoti pro gremėzdišką vežimą. Vadeliotojas džiaugsmingai mojavo, šypsojosi bedante burna, regis, nė nereaguodamas į jam mestus užgauliojimus. Paštininkai, norėdami suspėti laiku, ėmė raginti arklius, ir ūmai Beatričės kūnas pradėjo siūbuoti į šonus.

Galiausiai karieta sustojo priešais vienas į kitą panašių namų eilę, ties pačiu viduriu. Tas pats paštininkas vėl pravėrė karietos dureles.

– Atvykome, panele. Sveika ir gyva, pačiu laiku, – pasakė jis šypsodamasis.

Paštininkas padėjo jai išlipti iš karietos.

– Panele, mums įsakyta paimti jus po valandos. Tada ir susitiksime.

– Ačiū.

Nužvelgusi priešais stūksantį pastatą, Beatričė drebančia širdimi suprato, kad viskas nebus taip paprasta. Ką ji išgirs, įžengusi vidun? Kaip žinos, ką pasakyti... kaip elgtis? Persis teisus – Beatričė yra kvaila. Ir kodėl ji patikėjo, kad susidoros viena?

Prasivėrus paradinėms durims, įtraukęs pečius pasirodė jaunas vyras atgal sušukuotais plaukais. Kilstelėjęs antakius, jis įsistebeilijo į Beatričę.

– Gavau pono Henšou laišką. Paskyrė man susitikimą. Esu panelė Fotergil.

– Eikite paskui mane, panele Fotergil. Ponas Henšou jūsų laukia.

Stačiais, siaurais laiptais sekdama paskui nepažįstamąjį, kuris tikriausiai buvo raštininkas, Beatričė viršuje išgirdo mušant laikrodį. Vidurdienis. Vyriškis perėjo per laiptų aikštelę ir pabeldė į duris.

– Įeikite.

Raštininkas pravėrė duris.

– Panelė Fotergil, sere. – Jis šiek tiek atsitraukė, leisdamas praeiti Beatričei. Ji visa tirtėjo, tačiau karštligiškai stengėsi to neparodyti.

Laiptinė ir aikštelė atrodė ganėtinai nusmurgusios, o šviesiame pono Henšou kabinete Beatričė iškart pralinksmėjo. Akimis klajojo po darbo kambarį, nužvelgdama prie sienų stovinčias knygų lentynas ir didžiulį raudonmedžio stalą, – iš vienos pusės matė krėslą aukštu atlošu, o iš kitos – sustatytas tris niekuo neišsiskiriančias kėdes. Ant vidurinės sėdėjo moteris, pasipuošusi prabangia mėlyna suknele ir prie jos derančia skrybėlaite. Ji nė nepakėlė akių, kai ponas Henšou, praplikęs vidutinio amžiaus vyriškis su akiniais, papūtęs lūpas – tai teikė jam rūstumo, – nusilenkė Beatričei ir pasakė:

– Dėkoju, kad atvykote į susitikimą, panele Fotergil. Ar galėčiau paimti jūsų apsiaustą?

Ponas Henšou tuojau pakabino drabužį ant kampe stovinčios kabyklos.

– Panele Fotergil, gal malonėtumėte prisėsti?

Ir parodė į trijų kėdžių eilę. Drebėdama Beatričė įsitaisė šalia mėlynai apsirengusios moters. Skersai dėbtelėjusi į ją, pamatė, kad nepažįstamoji aukšta ir liekna, ant mielų skruostų švietė neryškios strazdanos, o nosis atrodė labai daili. Dvi sruogos ant smilkinių atskleidė, kad nepažįstamosios plaukai ryškiai raudonos spalvos. Į Beatričę ji nė nežvilgtelėjo. Ko gero, ši moteris tikras santūrumo ir savitvardos įsikūnijimas. Beatričė nieko netarė, nedrįsdama į save atkreipti dėmesio... Visos mintys galvoje susipynė ir staiga ją apėmė gėda. Beatričė suprato: ji bijo ką nors pasakyti, kad nesupykdytų elegantiškai apsirengusios damos.

Tai štai kas iš manęs liko? Taip nepasitikiu savimi, kad nedrįstu nė pasisveikinti?

Staiga Beatričė nusišypsojo, įsivaizduodama, kad šalia jos sėdi balta žąsis[1], pasipuošusi mėlyna suknele ir užsimaukšlinusi skrybėlę, bet tuojau užgniaužė šypsnį. Jei nepažįstamoji pamanys, kad Beatričė iš jos juokiasi, ko gero, pasijus įžeista. Stengdamasi nukreipti mintis, Beatričė apžvelgė stalą, vildamasi pamatyti bent menką užuominą, kodėl čia buvo pakviesta, tačiau neišvydo nieko iškalbingo, tik dokumentų krūvą, rašiklio laikiklį ir antspaudą vaškui.

Ponas Henšou nė nebandė supažindinti moterų, tik stovėjo joms už nugaros. Tyla, kurią pertraukdavo laikrodžio ant židinio atbrailos tiksėjimas, pavieniai pono

[1] Ankstesniame sakinyje apie bailumą autorė vartoja frazeologizmą *say boo to a goose*. Pažodžiui tai reiškia „išgąsdinti žąsį“, tačiau perkeltine prasme šie žodžiai vartojami kalbant apie nedrąsų žmogų (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

Henšou atodūsiai ir trepsenimas kojomis, Beatričę kaip reikiant baugino. Ji kramtė apatinę lūpą svarstydama, ką pasakys Persis, jai grįžus namo. Kokią bausmę paskirs už poelgį, kuris, brolio nuomone, yra nepaklusnumo išraiška? Beatričei aptemo akyse, žiūrint į sunertas rankas sau ant kelių. O, kad kas nors prabiltų, sumažintų įtampą ir – visų svarbiausia – nukreiptų mintis nuo siaubūno brolio ir dar didesnės siaubūnės jo žmonos.

Išgirdusi beldimą į duris Beatričė krūptelėjo.

– Panelė Krumė, sere.

Beatričė nevaliojo susilaikyti. Apsisukusi pažiūrėjo į atvykėlę, ponas Henšou padėjo jai nusivilkti paltą ir paragino sėstis.

Vargšelė. Taip Beatričė pagalvojo, įvertinusi apgailėtiną panelės Krumės išvaizdą. Ant perkarusio kūno kabėjo pilka nudėvėta suknelė, ką jau kalbėti apie išsišovusias akis, įdubusius skruostus ir nuo alkio papilkėjusią odą. Nors nykios išorės, panelė Krumė buvo daili. Ji metė žvilgsnį į Beatričę, ir ši iškart pajuto didžiulį energijos pliūpsnį. Atmetė galvą, norėdama pažvelgti panelei Krumei į veidą, bet pajuto, kaip pati raudonuoja. Ar Beatričė ją pažįsta? Ar jos buvo susitikusios anksčiau? Panelė Krumė ne tik atrodė pažįstama, dar daugiau, jai įžengus į kabinetą viskas pastebimai atgijo. O štai mėlynai apsitaisiusi moteris tik akies krašteliu dirstelėjo į tą vargšelę, kuri jau buvo spėjusi įsitaisyti ant trečios kėdės.

Ponas Henšou taip pat klestelėjo į krėslą.

– Leiskite jus supažindinti, – pradėjo jis. – Panelė Aurelija Krumė.

Pasilenkusi į priekį, Beatričė pritariamai linktelėjo. Panelės Krumės plaukai buvo paslėpti po nušiurusia šiaudine skrybėle, tačiau vis tiek galėjai matyti antakius ir mėlynas akis, kurios Beatričei kažką priminė... Ką gi? Ji niekaip negalėjo atpažinti panelės Krumės. Jei jos oda šviesi, ir plaukai turėtų būti šviesūs.

– Panelė Lėja Teimė. – Ponas Henšou parodė į damą, sėdinčią per vidurį, o ji tik šaltai linktelėjo kitoms dviem.

– Ir panelė Beatričė Fotergil.

Beatričė pajuto, kaip kaista skruostai, bet įstengė nutaisyti šypseną. Žvilgsniams susitikus, panelė Krumė susiraukė, bet jau po akimirkos, neslėpdama pasipiktinimo, įsistebeilijo į poną Henšou.

– Ką gi. Sakyčiau, beprecedentis atvejis.

Beatričė laukė išsamesnio paaiškinimo, tačiau advokatas tik nusiėmė akinius, pažvelgė į kiekvieną iš panelių, išsitraukęs iš kišenės nosinaitę nusišluostė kaktą. Tada labai lėtai įkišo medžiagos skiautę atgal.

– Būtent. *Ganėtinai* beprecedentis atvejis, sakyčiau, neįtikėtinas. Damos, turite suprasti, kad galvodamas, kaip jums visa tai pranešti, susidūriau su dilema...

Panelė Krumė atrodė dar labiau pasipiktinusi.

– Gal jei paaiškintumėte, koks yra šio susitikimo tikslas, pone Henšou, padėtume išspręsti jūsų... dilemą, – pareiškė ji.

Kalbėjimo maniera buvo kur kas rafinuotesnė, nei Beatričė tikėjosi.

– Taip. Na... – Šį kartą patikėtinis nutilo, kad nusivalytų akinius. Jis tai darė erzinamai lėtai ir vis ta pačia

nosinaite. – Taip, testamento sąlygos gana aiškios, žinoma. Aš tik... Tiesiog... – Ponas Henšou darsyk nutilo ir suraukė aukštą kaktą. – Lordas Tregovanas – *dabartinis* lordas Tregovanas – tuo neapsidžiaugs, galite neabejoti. Dar kartą jam parašiau, norėdamas viską išaiškinti. Jam tai nepatiks, bet juk suprantate, kad ne aš parašiau *šį* testamentą. Buvau įsitikinęs, kad prieš trejus metus čia, šiame kabinete, pats surašiau jos paskutinę valią ir patvirtinau teisiškai.

Tregovanas? Prieš ištekėdama už tėvo ir, savaime suprantama, prieš susilaukdama Beatričės, motina dirbo ledi Tregovan kompanjone. Bet... kažkoks testamentas? Ar įmanoma, kad ledi Tregovan prisiminė Beatričės motiną? Bet juk ji mirė prieš dešimt metų, kai Beatričei buvo vos dvylika. Kaip tai susiję su šiuo susirinkimu? Vis dėlto Beatričės širdyje teberuseno viltis... O kas, jei tai ir yra *tas* stebuklas, kurio ji šitaip meldė?

– Šis... – patikėtinis lyg šlykštėdamasis paėmė dokumentą už kampučio. – *Šis* raštas atkeliavo praėjusią savaitę. Negaliu užginčyti, jis tikras. Jos šviesybės parašą atpažinčiau bet kokiomis aplinkybėmis, be to, dokumentą pasirašė ir kontoros Bato mieste partneriai. Nesuprantu, kodėl ji į juos kreipėsi. Ne. Bijau, kad raštas yra autentiškas. Negali būti jokių abejonių.

Mėlynai pasidabinusi moteris... toji panelė Teimė... išsitiesė, pakėlė smakrą.

– *Pone* Henšou. *Ar* būtumėte toks malonus ir pratęstumėte?..

– Kantrybės, panele Teime, kantrybės.

Beatričė pajuto augantį panelės Teimės nepasitenkinimą, advokatui pervėrus ją globėjišku žvilgsniu.

– Trise šiame kabinete sėdime jau dvylika minučių, – labai aiškiai tardama žodžius dėstė panelė Teimė, – o aš dar ilgiau. Jau supratome, kad susitikimo, kurį *jūs* sušaukėte reikalaudamas mus visas dalyvauti, motyvas jums kelia pasidygėjimą. Norėdama čia ateiti, turėjau palikti darbo vietą, todėl malonėkite tęsti, kad galėčiau greičiau grįžti prie savo pareigų.

Beatričė žavėjosi panelės Teimės ryžtu šitaip kalbėti su advokatu.

– *Panele* Teime...

Ponas Henšou jau norėjo paprieštarauti, bet įsiterpė panelė Krumė.

– Kalbėjote apie testamentą, pone Henšou?

Advokatas atsilošė krėsle.

– Tikrai, panele Krume. Tai ledi Tregovan, buvusios Falkonfildo dvaro šeimininkės, paskutinė valia. Tas dvaras yra Keinšame, Somerseto grafystėje.

Kabinete stojo tyla. Beatričė pasilenkė, norėdama pasižiūrėti į kitas dvi moteris. Jos atrodė taip, kaip Beatričė ir jautėsi, – visiškai priblokštos. Abi jau buvo kažką pasakiusios, todėl Beatričė taip pat sukaupė ryžtą ir *prabilo.*

– Mano... mano motina dirbo Falkonfildo dvare. Ji buvo ledi Tregovan kompanjonė. Dar prieš man gimstant.

– Užteks. Visų jūsų motinos buvo susijusios su Falkonfildu. Ir su lordu Tregovanu, – žvelgdamas į kabinete susirinkusias paneles, ponas Henšou beveik tyčiojosi, todėl Beatričės ryžtas akimoju išgaravo.

– *Mano* motina ten nedirbo, – pareiškė panelė Teimė. – Ji ir jos tėvai buvo tos grafų šeimos kaimynai.

Beatričė susimąstė. Išvis nereikėjo praverti burnos ir atskleisti motinos ryšių su Tregovanais ir Falkonfildo dvaru. Žinoma, Beatričė suprato, kad panelė Teimė stengiasi pastatyti advokatą į vietą, užuot dar labiau save menkinusi. Vis dėlto nelengva užmiršti nuolatines Persio replikas apie tai, kad Beatričės motina buvo tuščia vieta.

Prabilo ir panelė Krumė.

– Nežinau, ar mano motina buvo susijusi su Falkonfildo dvaru, – pripažino ji, – tačiau kartą ledi Tregovan lankėsi jos siuvimo salone.

Išgirdusi, kad jos motina buvo siuvėja, Beatričė pasijuto geriau. O juk panelė Teimė taip pat užsiminė apie savo darbą, vadinasi, nėra pranašesnė nei už Beatričę, nei už panelę Krumę.

Ponas Henšou dirstelėjo į testamentą.

– Panelė Aurelija Krumė, gimusi 1792-ųjų spalio ketvirtą dieną. Jūsų tėvai buvo ponas Augustas Krumas ir ponia Amelija Krumė?

– Taip.

– Vadinasi, nėra jokios klaidos. Užtikrinu, visos trys turėsite naudos iš gausaus jos šviesybės palikimo.

Beatričė susijaudino. Nauda? Palikimas? Gal jos maldos tikrai buvo išklausytos?

– Kaip mes susijusios? – teiravosi panelė Teimė. – Akivaizdu, per motinų liniją, bet kaip konkrečiai?

Henšou ir vėl nutaisė pašaipią miną.

– Ne per motinų, o per tėvo liniją. Esate netikros seserys.

Beatričė net aiktelėjo, bet nespėjus deramai įsisąmoninti advokato žodžių pratrūko panelė Teimė:

– Bet... juk tai neįmanoma. Tėtis... niekada nebūtų... Jis buvo uolus tikintysis! Jis *nė už ką* negalėjo... – ponui Henšou suspaudus lūpas, ji nutilo. Tada Beatričė išgirdo, kaip panelė Teimė giliai įkvėpė oro. – Mano tėvas, – išdidžiai pareiškė ji, – *niekada* nebūtų apgavęs motinos.

– Na, iš *savo* tėvo tikėčiausi bet ko. – Panelė Krumė įsmeigė mėlynas akis į advokatą, o tada kreivai dėbtelėjo į panelę Teimę. – Kalbant apie jūsų atvejį, manau, ponas Henšou nori pasakyti, kad lordas Tregovanas yra visų trijų tėvas. Manau, jūsų motina pastojo dar prieš ištekėdama už pono Teimo.

Žodžiai pynėsi Beatričės galvoje. Ji viską girdėjo, tačiau nesusigaudė... nevaliojo perprasti reikšmės... Ar tai reiškia, kad tėvas iš tikrųjų nebuvo jos tėvas? Beatričei apsvaigo galva. Norėdama užgniaužti pojūtį, kad viskas aplink sukasi, užsimerkė ir tvirtai sugniaužė rankas. Po sijonu pajuto gerai pažįstamą, bet nepageidaujamą kojų virpulį, todėl stengėsi kvėpuoti kuo giliau.

– Teisingai. – Beatričei atrodė, kad pono Henšou balsas ataidėjo kažkur iš tolybių. – Tai lordas Tregovanas suorganizavo visų trijų tėvų vedybas, vos sužinojęs apie jūsų motinų... *būklę*. Kaip suprantu, visos buvo ištekintos už džentelmenų, kuriems reikėjo piniginės paramos, maža to, nė viena nesulaukė bausmės už nepadorų elgesį.

Tekėdama už tėvo, mano motina jau buvo nėščia? Lordas Tregovanas – tikrasis mano tėvas? Aš esu nesantuokinė dukra? Tyliai svarstydama šių žodžių prasmę Beatričė pajuto skausmingus spazmus pilve. *Ar tai reiškia, kad Persis nėra mano brolis? Netgi ne įbrolis?*

– Tai... – Beatričė giliai įkvėpė oro, tuščiai bandydama suvaldyti drebantį balsą. – Jei tai tiesa, viskas keičiasi. Nežinau, ką darysiu.

Ponas Henšou niekinamu žvilgsniu pervėrė Beatričę, priversdamas ją atsilošti kėdėje. Advokato žodžiai Beatričę vis dar glumino. *Persis* nėra *mano brolis.* Ūmai vidinę sumaištį pakeitė apmaudas. Darsyk galvoje išgirdus lemtingus žodžius, Beatričę užliejo džiaugsmas. Jei viskas tiesa, panelė Krumė ir panelė Teimė yra jos įseserės! Beatričė turi šeimą... ne tik Persį su Fenele. Taigi stebuklas jau įvyko.

– Užsiminėte apie *dabartinį* lordą Tregovaną. – Beatričė pabandė užgniaužti spėliones, kad geriau susitelktų į tai, ką kalbėjo panelė Krumė. – Ar tai reiškia, kad mūsų tėvas miręs?

– Mirė prieš aštuonerius metus, titulas ir visi Tregovanų turtai pagal paveldėjimo tvarką atiteko teisėtam įpėdiniui. Falkonfildas ir namas Londone iki santuokos priklausė ledi Tregovan, todėl sutuoktinis juos paliko žmonai. Velionis lordas Tregovanas jau metų metus buvo susipykęs su dabartinio lordo Tregovano tėvu, todėl atsisakė jo atžalai palikti daugiau, nei reikalaujama pagal majorato teisę.

– Turite įrodymų? – pasiteiravo panelė Teimė. Lėja. Beatričės *sesuo*! Viduje ji toliau džiūgavo.

– Turiu jos šviesybės testamento kopiją, išeidama galėsite ją pasiimti, – aiškino Henšou. – Dokumentas įrodo tėvystę.

– Pone Henšou, ar malonėtumėte kalbėti tiesiai? – paklausė panelė Krumė. *Aurelija.* Koks gražus vardas. – Visiškai aišku, kad jūs nepatenkintas. Žinote, mielai palikčiau šį pridvisusį kabinetą. Užsiminėte apie testamentą, todėl prašau pasakyti, kodėl mus čia pasikvietėte, ir greičiau viską užbaikime.

Ponas Henšou pasižiūrėjo į ją.

– Puiku. Ledi Tregovan, Falkonfildo šeimininkė, mirė. Mano pareiga jums pranešti, kad ji visoms trims lygiomis dalimis užrašė savo dvarą, jei tik paklusite iš anksto nustatytoms sąlygoms.

Beatričė iš susijaudinimo ir patirto netikėtumo ėmė drebėti. *Ji ką nors paveldėjo? Ar tų pinigų užteks išsilaisvinti nuo Persio?*

– Kokia jo vertė?

– Ganėtinai didelė. Palikimą sudaro Falkonfildo dvaras su žemėmis. Kaip sakiau, jis stūkso netoli Keinšamo kaimo, prie pat kelio į Batą. Į palikimą įeina namas Londone, taip pat įvairūs fondai, kurių įplaukos per pastaruosius metus perkopė penkiolika tūkstančių svarų. Dabar jūs trys esate labai turtingos.

2

Turtingos?

Beatričė aiktelėjo, nes jai apsisuko galva. *Ne! Prašau! Tik ne čia. Tik ne dabar.* Priglaudusi ranką sau prie kaktos, pajuto, kaip jai į ranką įgrūdo buteliuką. Beatričė dėkingai nusišypsojo Lėjai, savo *įseserei*, o tada kilstelėjo buteliuką ir pauostė. Nuo aštraus uostomosios druskos kvapo Beatričė užsikosėjo, tačiau, kaip įprasta, pasijuto geriau – ir kodėl ji nepagalvojo apie tą buteliuką su druska, kurį turi rankinėje? Ūmai galvoje suskambo Persio žodžiai.

Tu tokia apgailėtina. Turėtum dėkoti, kad mudu su Fenele tavimi rūpinamės. Be mūsų niekaip neišsiverstum.

Užgniaužusi mintis apie Persį, Beatričė droviai šypsodamasi atidavė buteliuką Lėjai, ši įmetė jį atgal į rankinę, o tada vėl ėmė kvosti poną Henšou:

– Užsiminėte apie kažkokias sąlygas.

Beatričė neleido pernelyg įsisiautėti vaizduotei. Dabar svarbiausia – suprasti tai, kas bus pasakyta jai ir įseserėms.

– Oi, taip. Jūs ganėtinai tiesmuka. Nuo šios dienos dvylika mėnesių visos trys galėsite naudotis abiem rezidencijomis, jūsų pragyvenimo išlaidos bus padengtos fondų lėšomis. Prabėgus metams ir gavus patvirtinimą, kad įgyvendinote visas testamente išdėstytas sąlygas, kiekviena iškart paveldėsite jos šviesybės palikimo dalį.

– Kokios tos sąlygos?

– Netrukus pasakysiu, panele Krume. Testamente nurodyta, kad per artimiausią pobūvių sezoną turite reziduoti Londone. Iki vedybų jumis rūpinsis ponia Baterbi, sostinės name tebegyvenanti ledi Tregovan kompanjonė. Pasibaigus švenčių sezonui, galėsite apsispręsti, kur pasilikti, – Londone ar Falkonfilde, tačiau per tuos metus visoms būtina ištekėti.

– *Ištekėti?* Kodėl?

Aurelija, regis, nuliūdo, o štai Beatričė smarkiai susijaudino. Santuoka! Proga turėti nedidelę savo šeimą!

– Perrašydama paskutinę valią, ledi Tregovan į mane nesikreipė, todėl nežinau, kokie buvo jos motyvai, – atkirto Henšou. – Numanau, jus apšvies ponia Baterbi.

Patikėtinis prieš mus nusiteikęs. Bet mes susietos amžiams. Kaip šeima. Kaip komanda. Kaip draugės. Bent to tikiuosi.

Beatričė pažvelgė į Lėją ir Aureliją. Jos taip pat stebeilijo į Beatričę ir viena į kitą. Ūmai jos kūnas ėmė

kaisti – iš pradžių šilumą pajuto pilve, paskui malonus pojūtis pasiekė rankų ir kojų pirštų galiukus. Taip. Ji buvo teisi. Abiejų įseserių veiduose Beatričė regėjo tokią pačią viltį. Ji taip ilgai buvo viena... tiesą sakant, nuo tos dienos, kai mirė motina. Tėvui rūpėjo tik tai, kuo Beatričė jam galėtų būti naudinga, – sveikatai pamažu silpstant, Persis su Fenele juo visai nesirūpino.

– O jei per metus neištekėsime? – pasiteiravo Lėja.

– Panele Teime, jei nesusirasite jaunikio, prarasite didesniąją palikimo dalį, ji bus padalinta jūsų seserims. Būsite įpareigota grąžinti tai, ką įsigijote per dvylikos mėnesių laikotarpį, išskyrus asmeninius daiktus, pavyzdžiui, drabužius. Taigi, tarkim, papuošalai, karietos ir netgi namai bus konfiskuoti. Tokiu atveju Falkonfildo valdose jums būtų paskirtas atskiras namas ir kasmetinė dviejų šimtų svarų išmoka, kad netektų gyventi skurde. Dar yra dvi papildomos sąlygos. Jei kuri nors iš jūsų norėtų parduoti savo Falkonfildo dvaro dalį, kitos įseserės – na, tiksliau, jų sutuoktiniai – turėtų pirmumo teisę. Na, ir galiausiai jūs negalite tekėti už savo tėvo – velionio lordo Tregovano – palikuonio, tai yra dabartinio lordo Tregovano. Tai jūsų tolimas pusbrolis.

– Kodėl? – raukydamasi paklausė Lėja.

– Kaip minėjau, ledi Tregovan nepageidavo nei mano paslaugų, nei mano patarimų.

Kabinete stojo tyla. Beatričė vėl susitelkė į savo mintis ir apmąstė santuokos idėją – jau buvo susitaikiusi, kad niekada neištekės, nes nepažinojo jokių vyrų, tik artimiausius kaimynus. Nesitikėjo meilės – ir koks sveiko

proto jaunuolis įstengtų ją pamilti? – tačiau paveldėjusi turtą ji taps geidžiama nuotaka, todėl patogi sąjunga su mielu džentelmenu dabar bus jos gyvenimo tikslas. Jei Beatričė liktų vieniša, turėtų pinigų ir vietą, kurią galėtų vadinti namais, tačiau vis bijotų, kad Persis kontroliuos jos gyvenimą. Beatričę apėmė didžiulė palaima ir palengvėjimas sužinojus, kad turi dvi seseris. O juk šį rytą, pakilusi iš lovos, dar nieko nenumanė. Vis dėlto Lėja su Aurelija yra moterys ir šiame vyrų pasaulyje turi mažai galios. Jei Beatričė ištekėtų... Persis daugiau negalėtų jai įsakinėti. Įsivaizduodama ateitį be įbrolio ir Fenelės, Beatričė pradžiugo, o ta sielos dalis, kurią visaip žalojo tėvas su Persiu, pamažu atgijo naujam gyvenimui. Beatričė nežinojo, kokio dydžio turtas jai priklausys, juk tokiais reikalais visada rūpindavosi vyrai, bet panašu, kad tai nemenkas kapitalas. Ponas Henšou *patikino*, kad ji taps turtinga, o jis juk kai ką žino.

Advokatas kostelėjo ir kiekvienai įteikė po dokumento kopiją.

– Kaip minėjau, padariau testamento nuorašus. – Iš stalčiaus jis ištraukė tris nedidelius odinius maišelius. – O čia rankpinigiai kiekvienai iš jūsų, kad prieš atvykdamos į Londoną galėtumėte padengti savo išlaidas. Be jokios abejonės, tokiomis aplinkybėmis prireiks laiko pasiruošti ir palikti ankstesnį gyvenimą, bet aš primygtinai siūlau atvykti į sostinę anksčiau, kad spėtumėte pasisiūdinti apdarus pobūvių sezonui, nes jis prasidės iškart po velykinio laikotarpio.

Beatričė atsargiai įsidėjo dokumentus ir pinigų krepšelį į rankinę, tyliai pasižadėdama akylai viską

saugoti. Juk jai tai įkūnijo amžiną laisvę nuo sunkaus ir nuobodaus triūso.

– Tereikia pasirašyti šį dokumentą. Taip patvirtinsite, kad susipažinote su testamento turiniu ir kitomis paveldėjimo sąlygomis. O tada galėsite eiti savais keliais, – paaiškino Henšou.

Nė nežvilgtelėjusi į įseseres, Beatričė suraitė parašą ant dokumento. Ranka drebėjo. Suprato, kaip dramatiškai tai pakeis jos gyvenimą.

– Prie durų laukia trys pašto karietos pargabenti jus namo, – toliau dėstė Henšou. – Turite atvykti į Londoną – adresu, kuris nurodytas testamento kopijoje, – vėliausiai kitą dieną po Velykų sekmadienio, tiksliau, iki balandžio penkioliktos dienos, kitaip neteksite savo palikimo dalies. Ponia Baterbi jau yra ten ir ruošiasi apgyvendinti jus atvykusias. Ar prieš išeidamos norėtumėte ko nors paklausti?

– Taip. – Beatričė išsyk atkreipė dėmesį, kad Aurelija susikrimtusi. Norėjo paimti ją už rankos ir paguosti, bet bijodama būti atstumta susilaikė. – Ar galėčiau... ar *galėčiau* tuojau pat išvykti į Londoną? Ar man bus leista apsigyventi mieste nedelsiant?

Aš irgi galėčiau vykti. Kartu su Aurelija. Tučtuojau. Niekada negrįžčiau į Persio ir Fenelės namus.

– Taip, panele Krume, galite. – Beatričė stebėjosi neįtikėtinai supratingu advokato atsakymu; ponas Henšou išsitraukė popieriaus lapą ir kažką ant jo parašė. – Tai žinutė poniai Baterbi. Ar norėtumėte pirmiau grįžti į Batą? – Aurelija papurtė galvą. – Tada patariu

važiuoti pašto karieta. Ji ketvirtą valandą pajudės nuo Bušo smuklės Korno gatvėje. Pasiųsiu raštininką nupirkti bilieto jūsų vardu, taip pat liepsiu paleisti tuos paštininkus, kurie jus atvežė. – Henšou pažvelgė į Lėją ir Beatričę. – Ar kuri nors iš jūsų norėtų kartu su panele Krume keliauti į Londoną?

Puiki proga Beatričei. Ji *galėtų* tai padaryti... bet... O kaip Spartakas? Beatričė nė už ką jo nepaliktų, ką jau kalbėti apie motinos relikvijas... Turi sugrįžti ir viską pasiimti. Persis gana kerštingas, viską sunaikintų. Be to, jis dažnai grasindavo nugalabyti Spartaką, Beatričė tikrai nerimavo dėl augintinio. Nors ir troško ištarti *taip*, šįsyk išsprūdo tik tokie žodžiai:

– Oi, ne! Brolis... Manęs laukia namie.

– Ne, dėkoju, – tarstelėjo Lėja.

Pravėręs duris Henšou su kažkuo pasikalbėjo, tada nukabino panelių viršutinius drabužius nuo kabyklės.

– Ką gi, linkiu geros dienos. Panele Krume, galite palaukti apačioje, bendrame koridoriuje, kol raštininkas parneš jūsų bilietą.

– Kodėl ledi Tregovan mumis pasirūpino? – raukydamasi pasidomėjo Lėja.

Henšou kaip tik padėjo Aurelijai vilktis paltą, bet išgirdęs klausimą sustingo.

– Jau pasakiau viską, kas man žinoma, bet numanau, kad ponia Baterbi jums atskleis daugiau detalių. Pastaruosius dvidešimt metų ji dirbo jos šviesybės kompanjone. Siūlau pasiteirauti, kai tik visos įsikursite Londone.

Beatričė niūria laiptine nusekė paskui kitas dvi viešnias ir netrukus jos atsidūrė sausio popietės šaltyje. Ant šaligatvio laukė dvi pašto karietos, prie kiekvienos iš jų – po pašto darbuotoją, o štai trečia karieta jau buvo nuvažiavusi.

Beatričė pažvelgė į kitas dvi paneles. Tai jos seserys. Staiga dėl nesuprantamų priežasčių jai pasidarė drovu.

– Negalime kalbėtis čia, ant šaligatvio, – prabilo Aurelija. – Bet... džiaugiuosi, kad judvi sutikau. Visada troškau turėti seserį.

Beatričės veide sužibo šypsena, nes staiga įžvelgė akivaizdžių panašumų. Įsitikino, kad visų seserų akys panašios, tiesa, Lėjos ir Aurelijos ryškiai mėlynos, o jos pačios – su šiokiu tokiu pilku atspalviu.

– Aš irgi, – pripažino Lėja.

– Aš taip pat... – Beatričė nurijo seiles, norėdama nuslopinti emocijas, kurios grasino ją sužlugdyti, – o dabar turiu net dvi.

– Ką gi, tikiuosi, greitai atvyksite į Londone ir galėsime geriau susipažinti.

– Panelės, – įsiterpė paštininkas. – Tai panelės Teimės karieta. Jau turime judėti, kitaip nenuvešime jūsų iki nusileidžiant sutemoms.

– Dėkoju. Jau ateinu. – Lėja šyptelėjo Beatričei ir Aurelijai. – Jei norėtumėte man parašyti, aš gyvenu Dolfinų dvare, Vestklife, Somerseto grafystėje. Kur tu apsistosi, Aurelija, jau žinau. Na, o tu, Beatriče?

Beatričė atsitraukė.

– Oi. Nesu tikra... Tai yra... – Persis ras būdų užkirsti kelią susirašinėjimui ir viską sugadinti. Jis visada taip

daro. – Mano brolis... prieštaraus. Bet aš *atvyksiu* į Londoną, kad ir ką jis... – Beatričė nutylėjo tai, ką ruošėsi pasakyti. Istorija pernelyg ilga... pernelyg sudėtinga... kad papasakotų ją tuoj pat. – Susitiksime vėliau. – Ji pribėgo prie antros pašto karietos. – Ar ši skirta panelei Fotergil?

Paštininkas, kurį Beatričė tuojau atpažino, pritariamai linktelėjo ir ji įlipo vidun.

– Prašau, ar galėtume paskubėti? – tyliu balsu maldavo Beatričė nenorėdama, kad įseserės pamanytų, jog ji visai neturi tvirtybės. – Turiu kuo greičiau grįžti namo.

Aišku, tai nieko nepakeis. Persis su Fenele niršdavo kas kartą, Beatričei grįžus namo. Regis, juos pykdydavo vien tai, kad globotinė drįso peržengti dvaro slenkstį. Karietai pasitraukus nuo šaligatvio, Beatričė nuleido lango stiklą, pažvelgė į ką tik sutiktas įseseres ir vėl pajuto tą didžiulį džiaugsmą. Pamojavusi išspaudė šypseną, nors jau svarstė, kaip, po galais, nuslėps nuo Persio, ką šiandien sužinojo.

Užvėrusi karietos langą Beatričė susmuko ant minkštų pagalvėlių ir susimąstė, kaip teisinsis. Suprantama, tiesos atskleisti negali, nes Persis tuojau viską pasiglemžtų. Juk taip elgėsi visą gyvenimą – įsakinėdavo Beatričei tvirtindamas esantis vyresnis brolis ir turintis teisę ją kontroliuoti. Beatričė susiraukė. Ar prieš tėvo vestuves Persis žinojo, kad būsimoji pamotė jau nėščia? Ko gero, ne – tada jam tebuvo septyneri, dabar – jau trisdešimt, o Beatričei viso labo dvidešimt dveji. Kartą

mamai išsprūdo, kad tėvas ją vedė tik tam, jog Persis turėtų naują motiną, nes savosios neteko, šiai gimdant antrą vaiką. Beatričės motina niekada neužsiminė, kad iš tiesų jos dukters tėvas buvo visai kitas vyras.

Beatričė menkai prisiminė bendrą tėvų gyvenimą. Jie nebuvo atsidavę vienas kitam. Jos tėvai – bet juk tėvas iš tikrųjų nebuvo jos tėvas, tiesa? Beatričė daug metų rūpinosi lordu Fotergilu, nes jo sveikata vis prastėjo... Šventai tikėjo, kad jos, dukters, pareiga suteikti jam būtiną priežiūrą, nors tas žmogus retai pasakydavo jai ką nors gražaus, niekada nepadėkojo, o testamentu nepaliko nė grašio, įstumdamas Beatričę į Persio ir Fenelės nasrus.

Pagalvojus apie ligšiolinį gyvenimą ir didžiules aukas, Beatričę apėmė pyktis. Ji prisiminė Lėjos įsiūtį sužinojus apie tai, kad lordas Tregovanas – jos tėvas, o štai Beatričė tą akimirką apsidžiaugė, kad Persis nėra jos brolis. Kalbant apie pasiteisinimus... Beatričė pasakys ką nors panašaus į tiesą, bet detalių tikrai neatskleis. Paaiškins, kad sena motinos draugė mirdama testamentu paliko jai nedidelį turtą. Gal to užteks, kad Persis nesidomėtų detalėmis.

Atitraukusi rankinės dirželį, Beatričė sugraibė odinį maišelį, kurį jai buvo įdavęs ponas Henšou. Pabėrusi pinigus sau ant kelių, nusimovė pirštines ir ėmė skaičiuoti monetas. Dvidešimt ginėjų[2]! Beatričei gana didelis turtas. Vos pasitaikius progai, Persis pasiglemžtų

[2] Ginėja (angl. *guinea*) – istorinė valiuta, viena ginėja būtų vos vertingesnė už vieną svarą.

šiuos pinigus, o kaip tada ji nusigautų iki Londono? Būtina paslėpti testamento kopiją, didumą monetų ir tikėtis, kad pavyks apkvailinti Persį. Su dokumentų nuorašu viskas paprasta – išsitraukusi iš rankinės, Beatričė įsikišo jį po korsetu. O kaip dėl monetų? Negalėdama apsispręsti, ji laikė tuščią odinį krepšelį rankoje. Kur paslėpti pinigus?

Lauke išgirdusi riksmus, Beatričė krūptelėjo. Pašto karieta staigiai metėsi į vieną pusę, tada – į kitą, ir nuvažiuodama vis lėčiau lingavo į šonus. Nupuolusi nuo sėdynės Beatričė pamatė plikas gyvatvorės šakas prie pat lango. Karieta pagaliau sustojo, o Beatričė liko prisispaudusi prie labiausiai pakrypusio karietos šono. Nuo sijono ant grindų tarškėdamos ir barškėdamos krintančios monetos nukreipė Beatričės mintis nuo to, kas įvyko. Dabar jai terūpėjo susirinkti pinigus, nes tai jos bilietas į laisvę.

Tebelaikydama rankoje odinį krepšelį, Beatričė atsitraukė nuo karietos šono ir atsiklaupė, viena koja įsiremdama į karietos duris, o kita – į grindis. Kampas tarp karietos grindų ir durų dabar atsidūrė po Beatričės kūnu – ten ir buvo monetos, kurias ji tuojau puolė rinkti. Tiesė ranką ir akylai skaičiuodama kišo jas atgal į krepšelį. Beatričė beveik nepastebėjo, kad karieta dar kartą sujudėjo ir durys jai virš galvos prasivėrė, – juk kaip tik tą akimirką ji stengėsi sumedžioti paskutinę monetą.

– Ką čia sugalvojote?

Virš galvos išgirdusi tingų, bet linksmą balsą, Beatričė ūmai sustingo vietoje. Pasuko galvą, norėdama pro praviras duris pažvelgti į siluetą, kuris buvo užrėmęs visą karkasą. Iš pradžių pamanė, jog tai vienas iš paštininkų, ir jau norėjo atkirsti, kad tai ne jo reikalas. Galų gale, juk Beatričė yra paveldėtoja, ar ne? Daugiau neturi taikstytis su užgauliojimais. Bet prieš praverdama burną pamatė, kad prie karietos stovi nepažįstamas vyriškis elegantišku paltu ir bebrenos skrybėle, todėl piktus žodžius nutylėjo.

– Renku tai, kas man priklauso. – Ilgi metai, gniaužiant tikrąją nuomonę, pakirto Beatričės pasitikėjimą savimi, todėl dabar ji nevaliojo atsikirsti nepažįstamajam. – Kas nutiko? Eismo įvykis?

Nepažįstamasis nusiėmė skrybėlę, tada lyg niekur nieko įlipo į karietą. Įsliuogė vidun, batais kliudydamas nuožulnias grindis, galiausiai klestelėjo į sėdynę šalia Beatričės. Ji susigūžė – buvo nejauku atsidurti tokioje ankštoje erdvėje su nepažįstamuoju, vis dėlto pro blakstienas pažvelgusi į vyrą nusiramino. Jis buvo jaunesnis, nei pasirodė iš pradžių, šviesūs plaukai stori, šiek tiek susitaršę, akys atrodė mielos, o lūpų kampučiuose galėjai matyti šypsenėlę. Vyriškis skleidė dangišką aromatą – tai buvo odos ir arklių kvapas, sumišęs su prieskonių aromatu ir muskusu, ir tai Beatričei sužadino neįprastus pojūčius.

– Leiskite jums padėti. – Nuo kelio nuriedėjusioje karietoje nuaidėjo sodrus nepažįstamojo balsas. – Nebijokite. Mano vardas Džekas. Džekas Kingas. O jūsų?

– Beatričė. Panelė Beatričė Fotergil.

* * *

Lordas Džekas Kingsvudas apžiūrėjo susigūžusią moterį šviesoje, kuri sklido pro šoninius ir priekinius pašto karietos langus. Ji priminė pelę, susidūrusią su kate. Nepažįstamoji buvo susisupusi į rudą apsiaustą, užsimaukšlinusi skrybėlę, didžiulės padūmavusios pilkai melsvo atspalvio akys, regis, užėmė visą dailų širdelės formos veidą.

– Malonu susipažinti, Beatriče Fotergil. Atsakant į klausimą, taip, įvyko nelaimingas atsitikimas ir jūsų karieta atsidūrė griovyje.

Džekas užgniaužė natūralų vyrišką susidomėjimą, šiam jausmui nespėjus pernelyg įsisiautėti. Aišku, jis gali toliau grožėtis dailiu nepažįstamosios veideliu, bet jausminis Džeko gyvenimas baigtas. Jokia moteris nesusidomėtų šitaip sužalotu vyru. Taigi, Džekas susitelkė į dabarties akimirką ir tai, ką regėjo sau prieš akis.

– Ko jūs ieškojote?.. Oi!

Norėdamas išlaikyti stabilią padėtį, Džekas kaire alkūne įsirėmė į sėdynės atlošą, dantimis nusitraukė dešinės rankos pirštinę, įsikišo ją į palto kišenę, o tada pasilenkė ir paėmė monetą, kurią pastebėjo jau anksčiau. Pusė ginėjos. Pelytė tuojau griebėsi veiksmų, tiesdama ranką prie jo delno. Džeko antakiai nevalingai šovė aukštyn. Jis padavė nepažįstamajai monetą, gniaudždamas užgautą savimeilę. Net jei *norėtų* tą monetą pavogti – o to nė už ką nepadarytų – moteriai, kuri išgali nusisamdyti atskirą pašto karietą, nieko verto pinigėlio

praradimas nesukeltų daug rūpesčių. Galbūt jei ji žinotų tikrąją Džeko tapatybę, elgtųsi kiek kitaip, bet jis nenorėjo būti atpažintas. Džekui nepatinka, kai žmonės rodo pagarbą sužinoję, jog jis yra Kvontoko markizo brolis dvynys. Ponas Džekas Kingas gali išsisukti nepastebėtas, o štai lordas Džekas Kingsvudas – tikrai ne.

– Atleiskite, – sulaikiusi kvapą išbėrė nepažįstamoji. – Neketinau... Atleiskite, nenorėjau pasirodyti nemandagi.

Ji neramiai pažvelgė į Džeką. O šis linktelėjo.

– Atsiprašymas priimtas.

Netikėtai Džekas pajuto nerimą. Panašu, jog jis pateko į bėdą. Akivaizdu, ši moteris yra dama. Bet kodėl viena keliauja samdoma pašto karieta? Atitraukęs žvilgsnį, Džekas ėmė ieškoti kitų ant grindų pamestų monetų. Nenorėjo domėtis nepažįstamos moters reikalais, ir visai nesvarbu, kad jos veidelis dailus ir ji gardžiai kvepėjo citrinomis. Džekas ir pats turėjo užtektinai rūpesčių, pavyzdžiui, dar tik mokėsi gyventi be kairės plaštakos, kurią prarado Vaterlo[3] mūšyje, maža to, stengėsi įtikinti savo brolį Kitą, kad jau yra pasirengęs gyventi savarankiškai. Jei būtų Kito valia, Džekas pasiliktų gyventi Vitlande, džiaugtųsi vieninteliu jam likusiu nykščiu ir visą gyvenimą būtų lepinamas brolio ir jo tarnų. Kitas pasakytų, jog Džekas jam padeda rūpintis šeimos žemėmis, bet juk tam jis samdė būrį tarnų ir pagalbininkų.

[3] Vaterlo mūšis (angl. *Waterloo*) – vienas žymiausių XIX a. ginkluotų susidūrimų, kuriame Napoleonas Bonapartas patyrė pralaimėjimą.

Pamatęs dar vieną monetą, Džekas užmiršo savo bėdas.

– Štai, dar viena. – Atsargiai pakėlęs pinigėlį nuo grindų, nedelsdamas perdavė jį pelytei. – Ar jau visos?

– Taip. Dėkoju. Suskaičiavau visas, esančias krepšelyje. Dvidešimt ginėjų. – Ji parodė Džekui odinį krepšelį, užtraukiamą virvele.

Džekas švilptelėjo. Jaunai moteriai tokia suma gana didelė, ypač pavojinga vežtis tokius pinigus be apsaugos. Neklusnus Džeko protas vėl ėmė svarstyti, kokia yra šios damos gyvenimo istorija, bet netrukus smalsumą užgniaužė.

– Ką gi, eime. Leiskite, padėsiu jums išlipti. Tada pažiūrėsime, kaip ištraukti karietą iš griovio. Tie geltonai apsitaisę vaikinai visados važiuoja taip, lyg jiems ant kulnų liptų pragaro šunys, tiesa? Nieko keisto, jog nulėkė nuo kelio.

– Oi. Bet *aš* prašiau, kad jie paskubėtų. Tai mano kaltė.

– Tai nėra *jūsų* kaltė. – Šiuos žodžius Džekas ištarė gana šiurkščiai. Tada kiek švelnesniu balsu pridūrė: – Jie vis tiek būtų lėkę pasiutusiu greičiu. Pašto darbuotojai visada taip elgiasi.

Šios damos akys buvo nepaprastai dailios. Bet žvelgė neramiai. Džekui teko dar kartą nuvyti mintis apie tariamas Beatričės paslaptis ir susitelkti į keblią šios akimirkos padėtį. Jis suėmė ją už alkūnės, padėdamas atsistoti.

– Pirštinės! Laikiau jas ant kelių.

Beatričė jau pradėjo gūžtis, vėl klaupdamasi ant kelių. Džekas tvirčiau suėmė ją už alkūnės, norėdamas sulaikyti.

– Leiskite man. – Jis pritūpė, kad apieškotų kampą tarp grindų ir šoninės karietos sienos. – Gal pirštinės atsidūrė po jūsų apdarais? Šešėlis temdo vaizdą ir nieko negaliu įžiūrėti.

– Tai leiskite... – Beatričė kilstelėjo apsiaustą ir sijoną. – Ar dabar geriau matote?

Džekas netyčia pamatė dailias moters blauzdas ir širdis ėmė plakti greičiau. Tada nudūrė akis ir įsistebeilijo į grindis.

– Ak, štai, kur jos.

Džekas paėmė blyškiai pilkas, kone vaikiškas pirštinaites. Išsitiesęs vėl užuodė citrinų aromatą. Duodant pirštines jų savininkei, abiejų pirštai susilietė, ir Džekas pajuto, kaip ranka kyla stipri energija. Netikėtai buvo sužadinti tie jausmai, kuriuos Džekas ilgą laiką slopino.

Sudomino? Pirkite knygą
DAUGIAU NEI TURTAS
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Istorinis meilės romanas

Dar vakar jos nežinojo, nei kad turi po dvi netikras seseris, nei kad taps turtingomis paveldėtojomis. Paslaptingo testamento sąlyga – ištekėti per metus. Ar joms pavyks?

LEDI TREGOVAN
TESTAMENTAS

Ji paveldėjo turtą...
bet ar supras, ko yra iš tikrųjų verta?

Londone pareiškusi teises į palikimą, Beatričė Fotergil galės pabėgti nuo užgauliojančio, žeminančio įbrolio. Karietai nuvažiavus nuo kelio Beatričei į pagalbą atskubėjęs veržlusis Vaterlo mūšio dalyvis Džekas Kingsvudas priverčia jos širdį plakti pašėlusiu ritmu! Tikėdama, kad jos gautas palikimas padės sužeistam herojui pradėti naują gyvenimą, Beatričė mainais pasiūlo patogią santuoką. Bet ar tai viskas, ką ji gali pasiūlyti? Ar Beatričė išdrįs patikėti, kad yra verta daugiau?

svajonių knygos
9 786090 308783
www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos
PASIDALINK, KAD SKAITAI